

JOAN CORNELLA

str_b_
trans.new.media

riure #2

incongruència

IX Festival Strobe
Centre d'Art Lo Pati
Amposta

del 24 de gener
al 21 de març de 2015

Introducció_

Des de l'any 2005 el Festival Strobe s'ha configurat com un espai de producció, difusió i experimentació al voltant del vídeo i l'art digital. A mesura que la realitat del Centre d'Art de les Terres de l'Ebre, Lo Pati es feia palpable, la lògica de festival ha anat transformant-se en una proposta més centrada en la filosofia expositiva on el comissariat i el discurs han estat eixos articuladors.

Les tres últimes edicions de Strobe es van centrar en indagar aproximacions i reflexions al concepte **vida**, amb obres de: Evru, Casey Reas, Alex Posada, Johanna Hofmann, Chris Sugrue, Gerard Gil, Xavi Hurtado, Leon Seminiani, Marcelí Antunez, Internet2, Toni Serra (Abu Ali), Jodi, Rafaël, Divina Huguet i Teresa Martín entre d'altres.

Un dels altres trets característics de Strobe ha estat la voluntat d'incorporar un ventall el més ampli possible d'aproximacions al fenomen de les arts electròniques. Des del vídeo monocanal a la instal·lació interactiva, passant per peces d'infografia, programes de TV, net-art o live cinema Strobe ha cuidat sempre aquesta voluntat de generar una vista panoràmica dels camins de la creació contemporània. D'altra banda en cada edició s'han produït peces noves, s'han realitzat tallers i activitats de diversa índole a fi de donar singularitat a la proposta i cercar maneres d'apropar l'art a la ciutadania.

Per la novena edició seguim amb la segona entrega del projecte **riure #**. En un moment on els ànims generals estan per terra ens ha semblat oportú contraatacar la ingesta de mala vibra amb una dosis d'humor. I per fer-ho ens ha calgut preguntar-nos que és el que ens fa gràcia. De què riem? De la mà de l'escriptor Xavier Zambrano hem construït una tipologia que ens servirà de guia durant aquest trajecte simpàtic.

En la passada edició vam esbrinar com l'humor desarticula la relació de superioritat / inferioritat amb peces de Daniel G. Andújar, David Curto, Campanilla, Patricia Esquivias, Alberto González Vázquez, Jesús Acevedo, OAU!, Gabinete de Crisis i The Yes Men. Peces que empren l'humor com una eina potent i mortífera alhora de desproveir d'autoritat qualsevol poder establert. El sentit de l'humor i més concretament la sàtira són dinamita pura a la base de flotació de qualsevol règim immobiliària o recalcitrant.

En la present edició abordem, sota el títol de incongruència, la lògica de l'absurd com a factor d'alteració del significat. Allò lògic, inapropiat, ridícul sense patró o sense motiu raonat. Des d'aquesta ment deconstructora o saltimbanqui arribem a troballes valuoses que ens fan evidents la grandesa i la misèria de la condició humana. **Riure #2: incongruència** es concretarà en una exposició, [un programa online](#), una projecció de cine, un taller i una performance.

Idea_

Aquesta és la tesis que seguirem alhora de plantejar l'ordenament conceptual del projecte **riure #**.

Superioritat vs Inferioritat: L'humor col·loca en una posició de superioritat i degrada l'objecte del riure. Això tan pot servir per fer burla de la deformitat o situació compromesa d'una persona com per invertir la relació jeràrquica amb l'autoritat (el cas de la sàtira política). Hobbes al Leviatà el defineix com a "glòria sobtada": "es pot concloure que l'humor no és sinó la glòria sobtada derivada d'una concepció sobtada de l'eminència en nosaltres mateixos, en comparació amb la debilitat dels altres, o amb la nostra pròpia abans."

Incongruència: Segons els partidaris d'aquesta teoria, l'essència de l'humor seria l'incongruent, la desconexió d'una idea amb una altra. Pascal, posa l'accent en la frustració de les expectatives: "Res fa riure a la gent tant com una disparitat sorprenent entre el que esperen i el que veuen." Bergson diu que una "una situació és còmica quan pertany simultàniament a dues sèries totalment independent d'esdeveniments i és capaç de ser interpretada segons dos significats completament diferents, al mateix temps"

Matar el censor: En aquesta categoria entrarien les teories que veuen l'humor con un alliberament de la inhibició. És el cas de les teories de Freud: "Una broma té l'origen en una tendència agressiva. L'energia psíquica que abans es necessitava per reprimir l'agressió s'allibera en una riallada. La llibertat de la repressió i la llibertat de pensament proporcionen la descàrrega plaent que produeix l'humor". Aquí també entraria el concepte d'humor negre tal i com el va formular Breton a la seva Antologia.

Incongruència_

Segons els partidaris d'aquesta teoria, l'essència de l'humor seria l'incongruent, la confluència en un mateix punt de dues idees o marcs de referència allunyats i dispersos. La incongruència humorística llinda per un extrem amb la ironia (quan passat el xoc inicial som capaços de reconciliar les dues idees i adonar-nos que no estaven tan allunyades) i per l'altre amb l'absurd (quan tot intent de reconciliació des de la racionalitat es demostra inútil). Bergson sosté que "una situació és còmica quan pertany simultàniament a dues sèries totalment independent d'esdeveniments i és capaç de ser interpretada segons dos significats completament diferents, al mateix temps"

La frustració d'expectatives juga un paper important en el sentiment d'incongruència. Pascal afirma que "res fa riure a la gent tant com una disparitat sorprenent entre el que esperen i el que veuen". Davant una situació incongruent ens sentim durant uns moments, fins que ens rescata la riallada, víctimes d'un hàbil estafador, com si l'existència se'n rifés de les nostres expectatives més sòlides. Kant situa l'arrencada del riure en el moment quan "una expectativa tensa es dissolt de sobte en el no-res".

La imatge incongruent és un híbrid que participa de la natura, curiosa i alhora amenaçadora, de la quimera. La quimera (cap de lleó, cos de cabra i cua de drac) neix en la mitologia grega com un ésser infaust, portador de terribles desgràcies. Aristòtil afirmava que els animals, a diferència dels humans, són incapaços de riure. Les quimeres, en abolir el llindar entre espècies animals, ens plantegen inquietuds pregonas sobre les fronteres del nostre propi cos i la línia de separació que distingeix allò humà d'allò animal. L'art grec és aliè als efectes humorístics de la incongruència, però no a la seva potència simbòlica. La figura de l'Hermafrodita i de l'Afrodítus o Afrodita masculina fou venerada per cultes místics allunyats de la religió oficial. Els romans també defugien la incongruència i es mostraven més propensos a la sàtira. Horaci advertí que el pintor que posés un cap humà al cos d'un cavall emplomallat sens dubte provocaria una reacció humorística, però s'hauria de limitar a ensenyar la peça de "manera privada".

És en l'era medieval quan la fascinació per les quimeres, gàrgoles i babuins esclata als capitells i a les glosses marginals dels manuscrits en forma d' il·lustracions escatològiques i obertament sexuals que desestabilitzen des del marge els textos de psalteris i breviaris: es produeix una incongruència entre els discursos profà i sacre, entre el cos del text i la glossa, que remet a la heteroglòssia que Bakhtin detectà com a definitiva d'aquell període.

Un objecte o situació incongruent se situa sempre en el llindar entre allò humorístic i allò horrible o macabre. Per això les imatges incongruents foren recurrents en els surrealistes. André Breton descriu l'efecte de la imatge surrealista en termes d'incongruència: "la meravellosa facultat de reunir, sense abandonar el reialme de l'experiència, dues realitats molt allunyades i fer saltar l'espurna en posar-les en contacte".

Bergson apuntà que una de les situacions humorístiques més freqüents sorgeix quan veiem una persona convertint-se o essent tractada com una cosa. Potser la fascinació que ens desperten les imatges i situacions incongruents es degui, com ha apuntat Peter Berger, a una incongruència consubstancial a la nostra pròpia natura, una incongruència "existencial" derivada del fet de ser alhora cossos/coses i persones.

Programa_

Exposició_

David Bestué & Marc Vives
Carles Congost
Momu & No Es
Oriol Nogués
Pierrick Sorin
Zoraida Roselló

Performance_

Miguel Noguera

Taller_

Zoraida Roselló

Projecció i col·loqui_

“Murieron por encima de sus posibilidades”
d'Isaki Lacuesta amb Jordi Vilches i Ivan Telefunken

Programa online_

“Incongruència”
Una arqueologia dels mitjans curada per
Xavier Zambrano

David Bestué & Marc Vives

“Estado de cambio” (2010) és una animació que combina la filmació en stop-motion amb l’animació d’objectes, centrant-se en l’animació en plastelina que conforma l’essència d’aquest objecte principal caracteritzat pels seus canvis d’estat continus que produeixen una rizomàtica reacció en cadena.

David Bestué (Barcelona, 1980) i **Marc Vives** (Barcelona, 1978), col·laboren com a artistes des de l’any 2002. En aquest moment van iniciar el projecte que porta per títol genèric “Accions” i que conclou amb el projecte que tenen previst presentar a Berlín. La primera part d’aquesta sèrie va ser el llibre “Accions a Mataró” produït per la Fundació 30 km/s. En aquesta publicació apareixen imatges d’un conjunt d’accions que els artistes van fer a la ciutat de Mataró i en la qual presentaven el seu particular món. Un univers en el que barregen una observació de l’entorn més proper carregada d’ironia i de tocs molt personals de surrealisme, amb les referències a la història de l’art, sempre presents en la seva obra. El segon dels projectes d’aquest cicle va ser “Accions a casa”, iniciat l’any 2003, realitzat amb el premi a Projectes del “Premi Miquel Casablanca”, i que posteriorment va rebre el premi Generaciones de Caja Madrid l’any 2006. En aquest cas el format era el vídeo i el que es mostrava era una sèrie d’accions dins d’una casa en particular, seguint la lògica del projecte anterior però tenint presents nocions com a privadesa i relacions exterior/interior.

L’últim projecte realitzat en aquesta sèrie va ser “Accions al cos” (2006), realitzat a partir de la invitació i producció de 29 enchufes, associació madrilenya sense ànim de lucre. En aquest cas van desenvolupar un espectacle teatral en una única representació d’un dia, en la qual portaven les accions al terreny més privat possible, el propi cos. A partir de la representació van editar un vídeo que va ser presentat a Galeria Estrany de la Mota juntament amb una exposició. Aquest cicle es conclou amb el projecte “Accions a l’Univers” en el qual finalment derivessin del més ínfim i concret, les partícules i l’interior del propi cos, fins al més general i abstracte com és l’Univers.

Altres dels seus projectes conjunts més destacats són:

- “Moments Estelars de la Catalunya Contemporània”. Pòster realitzat pel Centre d’Art Santa Mònica dins de la línia de pòsters promoguda pel centre des de l’any 2005. - “Imatges de la Fi del Món”. Presentat en el Laboratori 987 de Musac l’any 2006, i que consistia en una sèrie de *otocollages que anticipaven imatges possibles que suggereixen la fi del món a un nivell mental.

Durada: 00:06:35
Realització: 2010

Carles Congost

“La mala pintura” (2008) és un relat d'humor negre, amb un rerefons crític i mordaç, sobre els tòpics de la difusió de joves artistes espanyols en l'exterior valorats per rendir homenatge al passat pictòric nacional, tant de l'Espanya Negra com del Barroc. En el seu afany de derrocar les fronteres de gènere i alta/baixa cultura, Carles Congost sistemàticament va deglutint llenguatges, temes i estereotips que li permeten una relectura fosca sobre el frau de l'art espanyol, sobre una tradició que segueix imposant les normes i uns ignorants interlocutors que s'aferren a ella com a salvavides capant qualsevol iniciativa que se surti dels seus oligàrquics cànons. Com en altres treballs seus en aquest desenvolupa una superabundància d'efectes electrònics: superposicions, chroma key, morphings; combinats amb truca teatral, com el quadre devorador o el llibre que babeja; i molta caspa antiga en la posada en escena que contextualitzen el gènere audiovisual parodiat.

“La mala pintura” és un homenatge al cinema B de terror europeu en la seva versió més bizarra, tipus Dario Argento, Mario Bava o Jess Franco, des d'una òptica pop. L'autor es troba a gust treballant amb els formats del denominat «cine basura» però combinant-los amb crítiques mordaces a la situació actual de l'art espanyol: un personatge, dimoni a l'estil del Doctor Faust, que reclama la puresa pictòrica del Segle d'Or espanyol, assessorat des de l'infern pels esperits de Murillo, Velázquez i Zurbarán. La història comença amb un jurat, de qualsevol institució pública o privada dedicada a exportar artistes espanyols, seleccionant al seu proper becat estrllar. Reunió que es convertirà en una bacanal de sang i vísceres gràcies a una obra lliurada fora de termini i que pretenen guardonar. I és que el comissari independent sempre té la culpa. “La mala pintura” amalgama multitud de les referències (fins i tot cites de cites) que Carles Congost ha anat dipositant en els seus anteriors treballs, encara que sense semblar-se a cap d'ells.

Durada:00:11:00
Realització: 2008

Carles Congost (Olot 1970) combina amb desinhibició diferents mitjans i suports com el vídeo, la música, el dibuix i la fotografia. De la seva trajectòria cal destacar les següents exposicions individuals en algun dels centres més destacats de la creació contemporània com és el cas de "Country Girls" (2000) en el Espai 13 de la Fundació Miró de Barcelona; "That's my impression!" (2001) en el Centre Andalús d'Art Contemporani; "Popcorn Love" (2001) en l'Espacio 1 del Museo Nacional Reina Sofia, "Un mystique determinado" (2003) en la Fundació Bilbao Art o "Memorias de Arkaran" (2005) en el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona.

Quant a exposicions col·lectives ha participat en "Spaces of desire" (1996) en Transmission Gallery de Glasgow, "Transgeneric@s" (1998) en el Koldo Mitxelena de Donosti, "Hypertronix"(1999) en el EACC de Castelló, "Inter-zona" (2000) en el Palau de la Virreina de Barcelona, "Big Sur (Art Nou Español)" (2002) en el Hamburger Bahnhof de Berlín, "Video Invitational" (2003) en FA projects de Londres, "Bad Boys" (2003) en el marc de la 50ª Biennial de Venècia, "The Real Royal Trip... by the Arts" (2003) en PS1/ MOMA de Nova York i "Live" (2004) en el Palais de Tòquio de París.

Amb la Galeria Luis Adelantado ha presentat la seva obra en alguna de les més importants fires internacionals: París, Chicagó, Toríno, Miami/Basel, Monterrey, Nova York, Caracas i Madrid.

Momu & No Es

Nane i Carina són dos personatges marginals, que tracten de resoldre el seu buit mitjançant la incorporació a les seves vides d'un tòtem inca al que ells identifiquen com "Mohai". Marcats per la seva visió irracional de la vida Nane i Carina entrenen un viatge de tornada a casa. La seva missió utòpica els nega a renunciar a la seva boja idea. Impulsats per una intuïció messiànica, es converteixen en protagonistes d'una filosofia orientada a la metafísica, a través de la qual connecten els seus objectes a un marc conceptual. El seu desinhibit caràcter els permet camuflar-se en un paisatge que omple de diàleg les seves gairebé inexistentes converses. Tots dos meravellosos, adorables però lamentables i depriments alhora, mostren perseverança i absoluta incapacitat de donar-se per vençuts.

Vídeo HD stereo - 12'50"
Rotterdam, 2010

Momu & No Es, Eva Noguera (Torelló 1979) i Lucía Moreno (Basilea 1982). Llicenciades en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i posteriorment per DAI, Dutch Art Institute a Holanda i actualment doctorades a la Universitat Complutense de Madrid. El seu treball s'ha exposat individualment en centres d'art nacionals i internacionals com CUAC Central Utah Art Center, Ellen de Bruijne Projects, Amsterdam, MACG Museo de Arte Carrillo Gil en MéxicoDF, MAS Museo de Arte Contemporáneo de Cantabria y Santander, CASM Arts Santa Mònica o Espai Montcada - CaixaForum a Barcelona. També han participat en exposicions col·lectives en institucions com Tokyo Wonder Site Hongo, CA2M Centro de Arte Dos de Mayo, 11th Biennial de La Habana o 13th Istanbul Biennial. Han participat als programes de recerca artística d'institucions com Center for Contemporary Arts a Celje, Eslovenia (2013), TWS Institutional research program Tokyo Wonder Site (2011) o Duende, Rotterdam (2010). A més, han impartit conferències i participat en projectes acadèmics a la Universidad Complutense de Madrid, Weber State University a Ogden (USA), Penny University a Amsterdam i la Universidad Francisco de Vitoria de Madrid. Actualment viuen i treballen entre Rotterdam i Madrid.

<http://textmn.tumblr.com>

Oriol Nogués

“Teatre Apocalíptic” planteja una seqüència de micro accions on s'assaja un relat de la història de la humanitat i les seves formes de representació. Oriol Nogués ho resol a partir d'un escenari i uns elements mínims però amb forta càrrega simbòlica. El seu univers particular s'expressa en aquest vídeo de manera singular, reafirmant un discurs profund, pertinent i implicat, revestit amb humor i lleugeresa.

Durada:00:10:19
Realització: 2013

Oriol Nogués. (Reus 1984) Viu i treballa entre París i Barcelona.
www.oriolnogues.com

Pierrick Sorin

“Pierrick i Jean-Loup” és una sèrie de quatre autoretrats produïts per Rapptout, en el marc de la televisió francesa. La forma adoptada per cadascun d'aquests relats burlesques obeeix a la mateixa estructura: Pierrick, del qual la cara ha filmat en gros plànol i en color, comença el relat d'una jornada passada en companyia del seu germà Jean-Llop. La pel·lícula mostra a continuació, en color sèpia i amb un ritme que recorda les pel·lícules mudes de Méliès o de Buster Keaton, les escenes d'aquesta jornada. La veu off de Pierrick va comentant la pel·lícula. Tres d'aquestes petites històries s'acaben davant la plaça de televisió, que difon l'emissió per el qual han estar produïdes. L'últim acaba per un accés de violència, seguit de la separació suposada definitiva dels dos germans, actuats tots dos per Pierrick Sorin.

www.pierricksorin.com

Zoraida Roselló

“El Ojo en la Paja” es presenta com un exercici de remix crític. Un relat que transita entre la deconstrucció d'un paisatge urbà mitjançant l'ús d'arxiu audiovisual extret de la xarxa, i la reinterpretació i reconstrucció d'aquest entorn mitjançant la remescla en forma de collage audiovisual. Sorgeix de la necessitat de comprensió d'un entorn, d'una urbe viva en un estat de perenne transformació que ha deixat de ser l'espai de vida del qui l'habita per passar a ser un espai habitat per persones que la transiten: els guiris.

Mitjançant el joc entre la re-apropiació i remescla de material audiovisual cedit per un col·lectiu virtual que habita a Youtube, es representa, des d'una mirada no institucionalitzada, part de la història contemporània de la Barcelona post-olímpica, presentada com a contingut informatiu d'una *phonoguia* fina.

L'origen d'aquesta peça audiovisual rau en la necessitat d'entendre la locura quotidiana que representa l'intent d'habitar en una ciutat com Barcelona, on el context diari pot significar dir *excuse me*, o bé *sorry* o bé *Sagrada Familia is a little bit far away* una vintena de cops per dia; on seure a la rambla del Raval significa seure damunt d'un antic cementiri de cases habitades per una comunitat popular exterminada, antigament segmentada entre classes populars de treballadors emigrats de la resta de l'estat espanyol, treballadores sexuals i yonkis.

Durada:00:11:00
Realització: 2015

Zoraida Roselló ve de la geologia i es dedica al documental experimental de manera molt reeixida. Resideix entre Barcelona i Santa Barbara. Inconformista, feminista, divertida i crítica fins la mèdula el seu treball desprèn aquests flaires de manera desenfada i planera.

Miguel Noguera

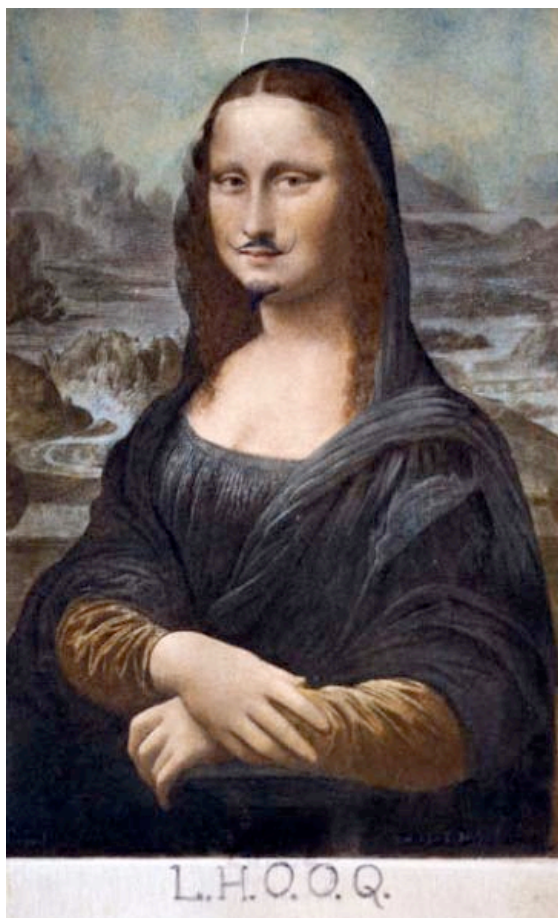
Al *Ultrashow* Miguel Noguera explica unes 30-40 idees / ocurrències / imatges mentals o pensaments, un darrere l'altre i sense importar massa l'ordre. Durant aproximadament una hora i deu minuts esta sol en escena. Les idees les extreu del material d'anotacions i dibuixos que elabora diàriament. És un espectacle còmic tot i que les idees no tenen perquè ser còmiques en si mateixes. També improvisa càntics i els comenta després. Per desenvolupar determinades idees es val d'imatges projectades en una pantalla. El to del discurs pot ser vehement (com el d'un telepredicador o un líder totalitari), i de vegades es tornar suau i informal (com el d'un estudiant adolescent). Si bé porta anotats en un paper els títols de les idees que vol comunicar, *Ultrashow* és un monòleg amb passatges improvisats i bifurcacions inesperades, a cavall entre la conferència i la peça teatral.

Durada:01:10:00
Realització: 2015

Miguel Noguera és Llicenciat en Belles Arts i des de fa deu anys duu a terme l'espectacle *Ultrashow* en contextos variats (teatres, festivals i *museus*). En col·laboració amb Jonathan Millán ha publicat el llibre *Bullir un Ós*(Bellesa Infinita, 2010), i en solitari *Ultraviolència*, *Ser Mare Avui* i *Millor que Viure* (els tres amb Blackie Books, 2011, 2012 i 2014). També ha col·laborat com a actor en alguns vídeos humorístics del duo Venga Monjas i en els films *Extraterrestre*, de Nacho Vigalondo i *Diamond Flash*, de Carlos Vermut, *Mi Loco Erasmus* i *Taller Capuchoc*, tots dos de Carlo Padial. Va col·laborar setmanalment en el programa matinal de Manel Fuentes a Catalunya Ràdio (2008-2013), i durant un curt període de temps va ser col·laborador satèl·lit del programa *Buenafuente* a la *Sexta*.

**Taller amb
Zoraida Roselló:
de la producció
a l'apropiació audiovisual**

Què veiem a les nostres pantalles
i com ho veiem?
Què és la reapropiació i la remescla?
Aproximació teòrica i pràctica
al concepte de *remix* i
re-apropiació a la
recerca de l'absurd.

Part 1.
Visionat de les següents peces audiovisuals:

Agarrando Pueblo (Luis Ospina y Carlos Mayolo, 1977)
Bande à Part (1964)_vs_The Dreamers (2003)
El fuego inextinguible (Harún Farocki, 1969)

Part 2.
Copiarem i reeditarem col·lectivament el nostre propi discurs inspirant-nos en el següent text sobre la creació de Zemos98 i adaptant-lo al context temporal actual.

Último de la Fila se separaba definitivamente, mientras el Gobierno español autorizaba la utilización de la base de Morón de la Frontera (Sevilla) a las tropas de Estados Unidos en caso de un ataque contra Iraq. Mientras la película Titanic recibida 11 Oscars, Netscape Communications Corporation anunciaba la creación de mozilla.org para coordinar el desarrollo del navegador web de código abierto de Mozilla. El desastre de Aznalcóllar, la detención de Augusto Pinochet en Londres, la transexual Dana Internacional venciendo con el tema Diva en Eurovisión, el Mundial de Fútbol en Francia, la creación de la Asociación de Internautas, la victoria de Hugo Chávez por primera vez en las elecciones presidenciales en Venezuela y hasta el nacimiento de Google. Todo eso ocurrió en el año 98. ¿Dónde estabas tú en 1998?

Part 3.
Utilitzant els tags desorientació, post-vídeo-vigilància, subjectivitat i control, anirem a gravar amb els dispositius mòbils dels participants per Amposta. Cadascú haurà d'escollir un *tag* i realitzar una gravació en pla fix o pla seqüència de 30 segons.

Edició del material gravat per cadascú dels participants i anàlisi del discurs audiovisual comú partint de les gravacions dels participants remesclades amb el discurs creat contextualitzat en el 2014.

Data: 14 de febrer
Preu: gratuït amb inscripció prèvia.

Murieron por encima de sus posibilidades” d'Isaki Lacuesta. Per a Strobe farem una projecció singular d'algunes escenes de la pel·lícula comentades pels actors Jordi Vilches i Ivan Telefunken.

Data: 21 de març a les 20h
Entrada gratuïta

Crèdits_

Direcció Centre d'Art Lo Pati_
Vicent Fibla

Direcció Str_b_
Blai Mesa Rosés

Comissariat_
Blai Mesa Rosés
Xavier Zambrano

Textos_
Xavier Zambrano

Disseny Gràfic_
Andròmeda
Xavi Pujol

Comunicació_
Roser Royo / Sirga Comunicació

Muntatge_
Isaura Castellà
Oriol Matamoros

Imatge_
Joan Cornellà

Desenvolupament Web_
Flux.cat

Organitza_

Amb el suport de_

Col·labora_

